

Emelie Schepp

TOINEN MINÄ

Suomentanut Hanna Arvonen

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Ruotsinkielinen alkuteos

Alter ego

© Emelie Schepp 2025

First published by Norstedts, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-42833-6

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

Filippalle ja Philipille

TORSTAI

1.

Vesnasta tuntui, että häntä tarkkailtiin, ja se sai hänet laskeamaan viinilasin pöydälle. Kynsilakka oli kuivunut, mutta hän piti silti sormia levällään, kun hän veti raskaat verhot sivuun ja katsoi ikkunasta ulos. Talon edessä tien laidassa seisoi mies. Vesna yritti nähdä, kuka se oli, mutta aurinko oli laskenut liian matalalle, ja sen valo Styrstadin yllä oli sokaiseva.

”Äiti, mitä nyt?” Lucas kysyi.

Vesnan kahdeksantoistavuotias poika oli käpertynyt istumaan sohvannurkkaan. Hänellä oli mustat collegehousut ja t-paita. Tumma tukka oli pörrössä ja katse kysyvä.

”Tien laidalla seisoo joku.”

Vesna tiiraili taas kohti aurinkoa, näki miehen kääntyvän ja katoavan sitten korkean pensasaidan taakse.

”Kuka muka?” Lucas kysyi skeptisesti ja raapi kyynärvarren isoa pääkallotatuointia.

”Ei aavistustakaan. En näe häntä enää”, Vesna sanoi ja veti verhot taas kiinni.

Lucas kurotti kätensä pöydällä olevaan sipsikulhoon ja keskittyi taas television jalkapallo-otteluun.

”Kuka seisoi siellä vain tuijottamassa?” hän sanoi ja työnsi kourallisen sipsejä suuhunsa.

”En tiedä, Lucas, mutta joku siellä nyt vain oli.”

Vesna kiristi aamutakin vyötä ja tarttui viinilasiin mutta hätkähti, kun talossa kaikui äänekäs narskahdus.

”Oi...” hän sanoi huomatessaan, että muutama punainen pisara oli roiskahtanut hänen kädelleen.

”Mitä sinä oikein teet?” Lucas ähkäisi.

”Pelästyin vain hiukan.”

”Ai miten niin? Olet ollut hermoraunio siitä asti, kun sisko syntyi.”

Vesna pyyhkäisi viinipisarat kämmenselältä. Lucas oli oikeassa. Hän oli ollut valppaana nyt kuusitoista vuotta. Linn oli syntynyt raskauden kuudennella kuukaudella, ollut alusta asti fyysisesti heikko ja tarvinnut jalkatukia opetellessaan kävelemään. Tytär oli kauan sitten lakannut käyttämästä niitä mutta söi edelleen lääkkeitä ja tarvitsi jatkuvaa huolenpitoa.

Yleisö buuasi ja vihelsi televisiossa, kun Vesna lähti olohuoneesta viinilasi kädessä. Hän jatkoi matkaa keittiöön, josta hän näki kellarin portaat ja leveän käytävän Linnin makuuhuoneeseen.

Hän siirsi punaviiniboksin naarmuisen työpöydän reunalle ja täytti lasinsa hanasta. Hän yritti vakuuttaa itselleen, että tienlaidalla oli seissyt naapuri. Mies oli katsonut häntä oudosti, kun hän oli työntänyt Linnin taloon pyörätuolissa kaksi päivää aikaisemmin, eikä hän ollut saanut miestä mielestään sen jälkeen.

Heikko tuuli puhalsi talon ympärillä ja sai takapihan lipputangon narun lepattamaan.

Vesnan levottomuus kasvoi. Hän laski lasin kädestään ja vilkaisi kohti Linnin huonetta. Tyttären vuoksi hänen ei tarvinnut olla huolissaan, koska tämä oli keskittynyt piirustuslehtiönsä. Hän ei kuitenkaan päässyt eroon tunteesta, että häntä tarkkailtiin.

Kuului uusi ääni. Tällä kertaa se kuulosti narinalta. Hän tiesi, että ulko-ovi oli lukossa, koska oli varmistanut sen kaksi kertaa ennen kuin oli vaihtanut aamutakin päälleen.

”Lucas?”

”Yritän katsoa matsia!” poika huusi äkäisesti olohuoneesta.

”Kai lukitsit kellarin oven, kun veit roskat ulos?”

Lucas oli hetken hiljaa aivan kuin olisi joutunut muistelemaan asiaa.

”En tiedä. Luulisin joo.”

Kellarin kattolamppu oli rikki, mutta Vesna halusi silti mennä alas varmistamaan, että ovi puutarhaan oli todella lukossa. Muuten hän ei pystyisi rentoutumaan.

Hän käveli varovasti eteiseen, seinälle ripustetun peilin ohi ja edelleen portaikkoon, joka johti kellariin. Siellä oli vain muutama pahvilaatikko, joissa oli joulukoristeita, sekä kosteita putkia ja pannuhuone.

Vesna sytytti kännykän taskulampun ja laskeutui portaat alas toinen käsi kapealla kaiteella. Pölyhiukkaset leijuivat valossa hänen edessään, ja kivisten perustusten haju vahvistui hänen päästessään alemmaksi. Viimeisellä portaalla hän pysähtyi, valaisi paljasta betonilattiaa ja kääntyi portaikosta oikealle.

Hän jatkoi matkaa kellarin ovelle, joka johti takapihalle. Hän kokeili kahvaa, tajusi oven olevan auki, väänsi sen nopeasti lukkoon ja perääntyi.

Samaan aikaan yläkerrasta kuuluivat Lucasin askelet. Hiljaista narinaa, aivan kuin poika olisi liikkunut olohuoneessa, ja sen jälkeen yleisö vihelsi taas televisiossa.

Vesna jähmettyi paikalleen. Lucas laahasi aina jalkojaan, mutta äskeiset askelet eivät olleet laahaavat vaan hiipivät.

”Lucas?” Vesna huusi kovalla äänellä voittaakseen jalkapalloyleisön metelin.

Ei vastausta.

Kuului tömähdys ja taas narinaa. Karvat nousivat pystyyn Vesnan käsivarsissa, kun hän tajusi, että talossa oli joku muu.

Hän palasi nopeasti kellarin ovelta takaisin yläkertaan ja kurkisti eteiseen. Hän ei nähnyt liikettä, ei edes varjoa.

Hän jatkoi eteenpäin keittiön läpi ja ehti juuri astua olohuoneen kynnyksen yli ennen kuin pysähtyi niille sijoilleen.

Hänestä tuntui kuin hän olisi muuttunut jääksi.

Lucas makasi lattialla sohvan edessä kokoon lysähtäneenä.

Hän huohotti ja piti kiinni kaulastaan. Sormien välistä valui vuolaasti verta. Pyöreä kulho oli kaatunut ja muutama sipsi oli pudonnut tummaan lammikkoon, joka oli levinnyt Lucasin alle.

”Lucas?”

Vesna juoksi pojan luo. Pelko ja shokki valtasivat hänet.

”Voi hyvä jumala... Lucas!”

Poika yskäisi ja veti henkeä. Silmät olivat suuret ja katse hämmentynyt.

”Äiti... varo.”

Lucas ojensi veriset sormensa ja osoitti jotain Vesnan takana.

Vesna kääntyi nopeasti ympäri.

Keittiön ovella seisojaksi naamioitu henkilö, jonka kädessä oli verinen veitsi. Vesna tiesi, että hänen olisi pitänyt paeta, mutta jalat eivät totelleet. Paniikki kohisi kropassa, kun henkilö lähestyi häntä.

Hän yritti suojella itseään käsillään, mutta ei pystynyt puolustautumaan, kun ensimmäinen isku tuli. Terävä veitsi upposi hänen rintaansa.

Hän lysähti kasaan ja jäi kyljelleen makaamaan.

”Linn!” hän kirkaisi ja yritti epätoivoisesti nousta ennen kuin seuraava isku osui häneen.

Hän halusi huutaa taas, mutta ei saanut enää sanaakaan suustaan.

Hän kuuli vain yleisön, joka hurrasi ja osoitti suosiotaan televisiossa.

Aivan kuin se olisi juhlinut joka kerta, kun veitsi upposi hänen vartaloonsa.

2.

Kello oli puoli seitsemän illalla, kun rikosylikomisario Henrik Levin nosti illallisen jäljiltä likaisen kattilan tiskikoneeseen. Aurinko oli kadonnut naapuritalon katon taakse Smedbyn omakotitaloalueella. Pian olisi kesäkuu, ilma oli lämmin ja tyyni, mutta matalapaine oli tulossa.

”Tässä on pätevä kasvattaja, joka sopii meille.”

Henrik katsoi Emmaa, joka istui keittiön pöydän ääressä kännyykkä kädessä. Ruskeat hiukset oli koottu poninhännälle, tällä oli ohut neuletakki hartioilla ja hymy oli tavallista leveämpi.

He olivat olleet naimisissa jo monta vuotta, mutta muutama viikko sitten Emma ei ollut halunnut olla hänen kanssaan missään tekemisissä. Ajatus sai hänen vatsansa solmuun. Henrik tiesi, että hän oli tehnyt väärin ja rikkonut lupauksensa olla vanhempainvapaalla, kun hän oli palannut töihin auttaakseen Vrinnevin murhien tutkinnassa. Oli ollut rankkaa joutua nukkumaan yksin heidän kesämökkillään Sankt Annan saaristossa. Pahinta oli ollut selittää Felixille, Vilmalle ja Vilgotille, miksei isä asunut enää kotona. Hän oli valehdellut remontoivansa kesämökkiä, mutta hän oli ollut täysin vilpittön kertoessaan Emmalle, miten valtavasti hän tätä rakasti ja miten paljon katui lupauksensa pettämistä. Lopulta Emma oli hyväksynyt hänen anteeksipyyntönsä ja pyytänyt häntä muuttamaan takaisin kotiin.

”Hän on kasvattanut kultaisianoutajia kymmenen vuotta, ja tiedätkö mitä? Hänellä on kaksi urospentua, joita ei ole vielä varattu.”

Emma käänsi näytön kohti Henrikiä ja näytti kuvaa kah-

desta pienestä koirasta, joilla oli siniset silmät ja hellyttävät luppakorvat.

”Mitä mieltä olet?”

”Moi, lähden nyt.”

Felix kurkisti keittiöön polkupyörän avain kädessä. Esi-koisella oli nähtävästi ollut kiire futistreeneihin pukeutuessa, koska paita oli nurinpäin.

”Et ole vielä syönyt illallista”, Emma huomautti.

”Saan ruokaa Casperin luona.”

Henrik ei voinut olla hymyilemättä kuullessaan korostuneen stressin poikansa äänestä. Sen jälkeen, kun Felix oli saanut tietää, että Casper oli saanut synttärilahjaksi uuden FIFA-pelin, hän oli ollut tämän luona joka päivä koulun jälkeen. Kaverukset pelasivat ja juttelivat jalkapallosta myöhäiseen illtaan asti, ja Henrik joutui usein soittamaan monta kertaa ennen kuin Felix tuli kotiin.

”Okei, mutta ilmoita, kun pääset perille”, hän sanoi.

”Miksi muka?” Felix purnasi. ”Olen pyöräillyt sinne ainakin sata kertaa.”

”Mutta talo on syrjäinen ja tie sinne on yksinäinen.”

Poika huokaisi äänekkäästi.

”Joo joo. Moikka”, hän sanoi ja kiiruhti eteiseen.

”Kypärä!” Henrik huusi perään. ”Muista ottaa kypärä.”

Felix ei kuitenkaan vastannut, avasi vain ulko-oven ja heitti sen äänekkäästi paukahtaen kiinni. Henrik katsoi huokaisten Emmaa. Heti sen jälkeen hän kuuli, miten Vilma alkoi rähistä kuopus Vilgotille yläkerrassa. Ilmeisesti poika oli saanut kylppäriässä hammastahnan käsiinsä ja levittänyt sitä lattialle.

”Hoidanko minä tuon?” Henrik kysyi.

”Ei, katso nyt tätä”, Emma sanoi ja näytti taas pentuja.

”Söpöjä”, Henrik mutisi.

”Oletko tosissasi?”

”Ne ovat tosi söpöjä”, Henrik vastasi ja sulki tiskikoneen luukun.

Hän oli ensin vastustanut ideaa uuden perheenjäsenen hankinnasta, mutta Emmalla oli lapsena ollut collieuros, ja kun lapset olivat viime viikolla alkaneet kävelyttää leikkikoiraa osoittaakseen, että he pystyivät huolehtimaan koirasta, Henrik oli päättänyt antaa ehdotukselle mahdollisuuden. Ehkä se auttaisi heitä yhdistämään taas perheensä?

”Elokuussa alkaa pentukurssi. Sinä ja minä voisimme käydä vuorotellen...”

”Odota hetki”, Henrik sanoi. ”Mitä noutajan pentu maksaa?”

”Kaksikymmentäviisituhatta kruunua.”

Henrik katsoi Emmaa yllättyneenä.

”Mutta se on puhdasrotuinen koira”, Emma lisäsi. ”Ja kasvattaja on luotettava ja kokenut. Kai me voimme ainakin käydä katsomassa?”

Emma kallisti päätään ja räpytteli anovasti silmiään. Henrik hymyili.

”Hyvä on sitten”, hän sanoi. ”Mutta *vain* katsomassa.”

”Mahtavaa, lähetän kasvattajalle tekstarin saman tien”, Emma sanoi.

Henrik kasteli tiskirätin ja aikoi juuri pyyhkiä keittiön pöydän, kun Felix soitti. Poika ei voinut mitenkään olla vielä perillä ystävänsä luona, hän mietti ja laittoi puhelimen korvan ja olkapään väliin.

”Isä?”

Felix kuulosti säikähtäneeltä.

”Mikä hätänä?” Henrik kysyi huolestuneena.

”Tiellä on auto.”

”Mikä auto? Millä tiellä?”

Felix oli niin järkyttynyt, että purskahti itkuun.

”Metsikön takana. Siellä istuu mies... ja hän on ihan verinen. Sinun täytyy tulla, isä. Sinun täytyy tulla tänne heti.”

Syyttäjä Jana Berzelius pudotti hikisen treenipaitansa lät-sähtäen kylpyhuoneen kaakelilattialle. Hän oli juossut kymmenen kilometriä Strömmenin rantaa pitkin ilta-aurin-gossa ja spurtannut täysillä viimeisen pätkän asunnolleen Knäppingsborgissa.

”Hei sinä.”

Per Åström hymyili hänelle yllättyneenä tullessaan kylpyhuoneeseen. Tennisshortsit olivat lyhyet, ja kirkkaansini-nen pikeepaita oli napitettu kaulaan asti.

”Mitä nyt?” Jana kysyi.

”Olet niin kaunis.”

Jana ei voinut olla hymyilemättä, kun Perin katse liukui hänen mustilla urheiluliiveillään ja vartalonmyötäisillä tri-koillaan. Miehen vaaleat hiukset olivat valahtaneet otsalle, mutta Jana näki siitä huolimatta pienen arven niiden alla.

”Eikö sinulla ollut kiire tennistreeneihin?” hän sanoi, kun Per tuli hänen luokseen.

”Joo”, mies vastasi.

Jana tiesi, miten kovasti Per oli kaivannut taas pelaamaan tennistä levättyään pari viikkoa kotona, mutta mies veti hänet silti syliinsä.

”Minun täytyy mennä suihkuun”, hän sanoi nauraen.

”Ei vielä.”

Janan sydän jysähti, kun Per hyväili hänen selkäänsä. Miehen kädet liukuivat hitaasti olkapäille ja hänen hikisten hiustensa alle. Mitä lähemmäksi niskaa ne siirtyivät, sitä vaikeampi Janan oli yleensä olla. Hän oli aina peräänantynyt tai ohjannut miehen kädet muualle, mutta nyt Per pysähtyi itse.

Jana katsoi miestä kysyvästi.

”Olenko tehnyt jotain väärää?”

”Et”, Per vastasi kuulostamatta vakuuttavalta.

Vatsaa puristi kipeästi, kun Jana näki Perin vakavan ilmeen. Hän oli työskennellyt Perin kanssa syyttäjänvirastossa monta vuotta, mutta nyt tämä oli menestynyt puolustusasianajaja, ja vajaat kaksi kuukautta sitten heistä oli tullut pari.

Janalla ei ollut koskaan ennen ollut näin voimakkaita tunteita ketään kohtaan, ja hän nautti ollessaan Perin lähellä. Sen vuoksi hän oli ilahtunut, kun miehen asunto oli kärsinyt vesivahingon viisi päivää sitten. Ei itse vahingon vuoksi, vaan siksi, että Per oli asunut siitä asti hänen luonaan. Se ei ollut kuitenkaan ollut sellaista kuin hän oli kuvitellut. Muutettuaan hänen luokseen Per oli useita kertoja perääntynyt tällä tavalla, eikä se ollut lainkaan miehen tapaista.

”Oletko varma?” Jana intti. ”Minusta alkaa melkein tuntua, että tämä johtuu jotenkin minusta.”

”Mitä tarkoitat?” Per kysyi hermostuneena.

”Tuntuu kuin jokin pidättelisi sinua.”

”Minun on vain vaikea olla ajattelematta pahoinpitelyä”, mies sanoi vaisusti.

Kaksi koditonta miestä oli käynyt Perin kimppuun ja ryöstänyt hänet kaksi viikkoa aikaisemmin Butängenin teollisuusalueella sijaitsevan hostellin ulkopuolella. Häntä oli lyöty rautaputkella, ja hän oli menettänyt tajuntansa. Arpi otsassa oli ainoa, joka oli vielä todisteena tapahtumista, muut fyysiset vammat olivat jo parantuneet.

”Näen sen kaiken edessäni”, Per aloitti. ”Miten se mies nostaa putken taas ylös ja minä...” hän vaikenä ja käänsi kasvosensa pois. ”En pystynyt puolustautumaan.”

”Tiedät, että molemmat miehet on nyt pidätetty”, Jana muistutti.

”Niin, mutta en voi olla ajattelematta, mitä olisi voinut tapahtua, ellei Danilo Peña olisi tullut paikalle.”

Jana katsoi Perin silmiä, joista toinen oli sininen, toinen

ruskeapilkullinen. Hän ei sanonut mitään, ajatteli vain toista miestä, joka oli niin kauan ollut ajoittain osa hänen elämäänsä, jonka kanssa hänellä oli yhteinen menneisyys ja joka oli aina uhka hänelle ja Perille.

”Danilo löi miestä, ja sen jälkeen en muista mitään”, Per jatkoi.

”Hän pelasti sinut”, Jana mutisi.

”Ja olen siitä loputtoman kiitollinen”, Per sanoi. ”Mutta sitä on silti vaikea ymmärtää, kun ajatellaan kaikkea, mitä hän on tehnyt.”

Jana nielaisi syvään. Hän oli jo mennyt sekaisin laskuissa, miten monta kertaa Danilo oli uhannut sotkea hänen ja Perin välit, ja miten monta kertaa hän oli pelännyt, että tämä tekisi Perille pahaa. Niinpä kun hän oli saanut tietää, että Per oli pahoinpidelty, hän oli ollut varma, että Danilo oli syyllinen. Hän oli kiiruhtanut sairaalaan, mutta sinne saapuessaan hän olikin saanut kuulla, että Danilo oli keskeyttänyt hyökkäyksensä. Ja Per näytti olevan vain kiitollinen siitä, joten Jana oli yrittänyt olla puhumatta tapahtumasta enempää.

”Sinun ei olisi pitänyt mennä etsimään häntä.”

Per katsoi häntä hammasta purren.

”Luulin, että hän oli uhkaillut sinua.”

”Olit väärässä”, Jana sanoi ja tunsu sydämensä jyskyttävän, kun hän tajusi, mihin tämä keskustelu oli menossa.

”Hän tuli kotiini ja käski minun ’kertoa terveisiä Kerille’.”

”Mutta se ei ollut uhkaus”, Jana kiiruhti vakuuttamaan.
”Se on vain nimi...”

”Sinun niskassasi, tiedän, mutta...”

”Mutta mitä...”

Per veti henkeä.

”Miksi sinulla on se nimi?”

Jana vaikenä taas. Aina siitä asti, kun hän oli kaksi viikkoa sitten näyttänyt Perille viillot niskassaan, hän oli turhaan yrit-

tänyt keksiä hyvää vastausta. Ja mitä hän voisi sanoa? Että Ker oli kuoleman jumalattaren nimi? Että nimi oli viilletty hänen iholleen lapsena, jotta se muistuttaisi aina, kuka hän oli ja mihin hän kykeni?

”En tiedä.”

”Et tiedä”, Per toisti hiljaa.

”Se on ollut minulla pienestä asti, enkä ole koskaan viitsinyt selvittää syytä siihen.”

Jana puraisi huultaan. Nyt hän oli se, joka ei kuulostanut vakuuttavalta.

Per katsoi häntä aivan kuin olisi odottanut, että hän sanoisi vielä jotain, mutta hän pysyi vaiti. Hän olisi halunnut kertoa Perille niin paljon, mutta ei voinut tehdä sitä.

Lopulta Per huokaisi syvään ja katsoi kelloa.

”Tulen kotiin yhdeksän maissa”, hän sanoi. ”Haen kotimatalla ruokaa. Menehän nyt suihkuun.”

Jana katsoi, miten mies sulki kylpyhuoneen oven peränsään. Hän seisoj paikallaan ja kuunteli Perin askelia. Kun ulko-ovi naksatti kiinni, hän riisui loput vaatteensa, avasi hanaan ja astui suihkuun.

* * *

Henrik puristi rattia tiukasti. Pian hän kääntyi Bjällbrunnaan johtavalle hiekkatielle ja ajoi kohti metsikköä, josta Felix oli puhunut. Hän tiesi ajavansa liian lujaa, mutta hän halusi vain päästä poikansa luo, joka odotti metsikön toisella puolella. Emma oli juuri hälyttänyt ambulanssin ja istui nyt vaiti hänen vieressään. Emma oli pyytänut naapureita pitämään huolta Vilmasta ja Vilgotista, ja Henrik näki hänen nyppivän huolestuneena neuletakkiaan.

”Näetkö häntä?” Emma kysyi.

”En, mutta hän ei voi olla enää kaukana.”

Henrik ajoi eteenpäin ja painoi kaasua päästyään metsikön ohi.

Sadan metrin päässä hän näki Felixin pyöränsä kanssa tienpientareella. Vähän kauempana, mäenharjanteella, oli ojassa tummansininen Toyota. Sen keula oli litistynyt puuta vasten ja tuulilasi oli säröillä.

Henrik polkaisi jarrut pohjaan ja loikkasi ulos autosta.

”Felix!”

”Isä...”

Poika irrotti otteensa pyörästä, joka kaatui maahan. Hän näytti pelästyneeltä, silmät punoittivat ja suu oli kireä.

”Älä pelkää, olemme nyt täällä”, Henrik sanoi rauhoittavasti. ”Oletko kunnossa?”

Felix nyökkäsi, riisui kypärän ja osoitti ojassa olevaa autoa.

”Se verinen mies istuu tuolla”, hän sanoi samaan aikaan, kun Emma ehti heidän luokseen.

”Tule”, Emma sanoi.

Hän halasi Felixiä tiukasti ja nyökkäsi Henrikille.

”Pidä kiirettä.”

Henrik juoksi auton luo. Kuljettajan paikalla makasi elottomalta näyttävä mies, joka nojasi launneeseen turvatyynyyn. Silmät olivat kiinni, kädet veriset ja kasvot kalpeat.

Henrik nykäisi auton oven auki, painoi kaksi sormeaa miehen kaulalle ja tunsu heikon pulssin.

”Emma, auta minua nostamaan hänet ulos autosta!”

Henrik keräsi kaikki voimansa, tarttui mieheen ja nosti tämän maahan yhdessä Emmen kanssa. Mies oli pitkä, ja tämän vartalo oli velto ja painava. Mies hengitti, mutta vaaleanharmaa pusero oli vatsan kohdalta läpimärkä verestä, ja ylempänä näkyi veriroiskeita ja läikkiä.

Kun Henrik kohotti puseron helmaa, vyötäröltä paljastui syvä haava.

”Tässä”, Emma sanoi ja riisui neuletakkinsa.

Henrik painoi sen haavaa vasten tyrehdyttääkseen verenvuodon.

”Isä?”

Felix kuulosti kysyvältä ja pelokkaalta.

”Kaikki hyvin, hän selviytyy kyllä”, Henrik sanoi ja painoi neuletakkia lujemmin miehen vyötäröä vasten. Ja toivoi kiihkeästi, että hän oli oikeassa, ettei vielä ollut liian myöhäistä.

3.

Lauha iltatuuli tarttui rikoskomisario Mia Bolanderin vaaleisiin hiuksiin. Hän yritti turhaan pitää ne kurissa lähestyessään ojassa olevaa Toyotan romua. Iskunvaimennin oli irronnut, ja maassa oli peltiosia ja verinen neuletakki. Eristysnauhan luona seisoivat kaksi virkapukuista poliisia, jotka puhuivat vakavan näköisinä loukkaantuneesta miehestä, joka oli vastikään viety ambulanssilla sairaalaan. Vähän kauempana, ison kiven luona, Henrik odotti Miaa. Mies oli tapansa mukaan pukeutunut farkkuihin ja tummansiniseen puseroon, mutta oli leikkauttanut hiuksensa ihan liian lyhyiksi pari viikkoa sitten, eivätkä ne olleet vielä kasvaneet normaaleiksi.

”Yllättävää, että sinä olet täällä”, Henrik sanoi, kun Mia meni hänen luokseen.

”Miksi? Hitto vieköön, sinähän itse soitit minut tänne.”

”Ajattelin, ettei mikään saisi sinua irti Viikingistä.”

Henrik virnisti Mialle ärsyttävästi, ja Mia ymmärsi syyn. Hän oli vihdoinkin löytänyt elämäänsä rakkauden Patrik Wikingistä. Patrik oli käytännöllisesti katsoen muuttanut hänen luokseen, ja he olivat viettäneet jokaisen vapaan hetken yhdessä kihlauksesta lähtien. Ainakin vielä pari päivää sitten.

”Ei se niin vaikeaa ole”, Mia tokaisi. ”Ei hän ole kuitenkaan koskaan kotona.”

Henrik vakavoitui.

”Mitä on tapahtunut?”

”Eikö voida sen sijaan puhua siitä, mitä täällä on tapahtunut?” Mia kysyi ja osoitti autonromua.

Henrik katsoi häntä hetken ja rykäisi.

”Täällä on tapahtunut vakava yhden auton onnettomuus. Kuten näet, kuljettaja on ajanut ojaan, ja hän oli verinen ja tajuton, kun Felix löysi hänet.”

”Sinun Felix-poikasi?” Mia huudahti.

Henrik nyökkäsi.

”Felix oli menossa lähistöllä asuvan kaverinsa luo. Koska auto oli ojassa, hän pysähtyi katsomaan, oliko siinä ketään, ja... olihan siellä.”

Henrik työnsi kätensä farkkujen taskuihin. Mian mielestä hän näytti miettelialt, eikä hän ollut kertonut soittaessaan juuri mitään loukkaantuneesta miehestä. Hän oli vain pyytänyt Miaa tulemaan nopeasti paikalle.

”Onko auton kuljettaja tunnistettu?” Mia kysyi.

”Hänen nimensä on Evan Berger. Kolmekymmentäkahdeksanvuotias ja asuu Enebyssä.”

”Entä tiedetäänkö onnettomuuden syy?” Mia kysyi.

”Ei vielä, mutta ambulanssi tuli nopeasti paikalle ja Evania hoidetaan parhaillaan sairaalassa. Koirapartio on tulossa tänne suorittamaan etsintöjä alueella.”

”Emme siis tiedä, oliko mies yksin autossa?”

Henrik pudisti päätään.

”Emme, ja kuten sanottua, emme voineet puhua hänen kanssaan, joten en tiedä, mitä on tapahtunut tai miten kauan hän on virunut autossa.”

Mia levitteli käsiään.

”Okei, mutta miksi *minä* olen täällä, Henrik? Emme yleensä käy kolaripaikoilla.”

Henrik katsoi häntä.

”Olen varma, että Evan on sekaantunut rikokseen.”

”Niin, ja sitä sanotaan luultavasti rattijuopumukseksi”, Mia tuhahti. ”Monissa yhden auton kolareissa alkoholilla on osuutta asiaan, ja miksi hän olisi ajanut suoraan ojaan, ellei olisi jurrissa?”

”Tarkoitan *pahempaa* rikosta.”

Mia kurtisti otsaansa.

”Miten voit olla siitä varma?”

”Tule.”

Henrik käveli auton luo, sytytti puhelimen taskulampun ja valaisi sillä kuljettajan penkkiä.

”Katso ympärillesi ja kerro, mitä mieltä olet”, hän sanoi.

Mia katsoi penkkiä, rattia ja pölyistä kojelautaa ja mietti hetken.

”Olen vain sitä mieltä, että penkillä ja ratissa on paljon verta, mutta ei muita jälkiä tai sormenjälkiä.”

”Aivan niin, ei muita jälkiä tai sormenjälkiä. Tuulilasi on tosin säröillä, mutta autossa ei ole asetta tai muita esineitä, jotka olisivat voineet satuttaa häntä.”

Mia ymmärsi, mitä Henrik ajoi takaa.

”Hän oli siis loukkaantunut jo silloin, kun hän istuutui autoon”, hän sanoi.

Henrik nyökkäsi taas.

”Evanin puserossa oli useita veritahroja, käsissä oli runsaasti kuivunutta verta *ja* hänellä on syvä pistohaava keskivartalossa.”

Mia katsoi Henrikiä silmiin.

”Joku on siis hyökännyt hänen kimppuunsa.”

”Kyllä”, Henrik vastasi. ”Tai ennemminkin yrittänyt tappaa hänet.”

* * *

Jana istui sängyllään pyyhe vartalon ympärillä. Hiukset olivat suihkun jäljiltä edelleen kosteat ja iho oli ryppyinen. Hänen olisi pitänyt pukeutua, mutta hän oli uppoutunut ajattelemaan Periä. Tänään mies oli ensimmäisen kerran kysynyt suoraan, miksi hänellä oli nimi niskassaan.

Hän kurotti hitaasti kätensä kohti Perin tummansinis-tä paitaa, joka oli laskostettuna päiväpeiton päällä, hautasi kasvonsa siihen ja veti sisäänsä miehen tuoksua. Hän ei halunnut valehdella Perille, mutta ei hänellä ollut muutamaakaan vaihtoehtoa. Per ei tiennyt mitään Danilosta ja hänestä, eikä tämä voisi ikinä ymmärtää, mitä he olivat kokeneet.

Jana veti märät hiuksensa sivuun niskasta ja siveli sormil-laan epämuodostuneita kirjaimia, jotka oli viilletty ihoon.

Ker. Kuoleman jumalatar.

Niin kauan kuin hän muisti, hän oli tehnyt kaikkensa pi-tääkseen viillot piilossa, ja vaikka hän tunsu jonkinlaista hel-potusta näytettyään ne vihdoinkin Perille, hän pelkäsi kuollak-seen, että mies saisi selville, kuka hän oikeasti oli.

Per tiesi vain, että Jana oli syntynyt Chilessä ja Karl ja Mar-garetha Berzelius olivat adoptoineet hänet yhdeksänvuotiaana. Miehellä ei ollut kuitenkaan aavistustakaan, että hänet oli kul-jetettu Atlantin yli haisevassa rahtikontissa yhdessä Danilon ja useiden muiden lasten kanssa. Että heidän vanhempansa oli ammuttu ja sen jälkeen heidät oli viety Norrköpingin edustalla olevalle saarelle, jossa heidät oli koulutettu palkka-murhaajiksi, joiden työnä oli suojella huumesyndikaattia.

Jana nousi seisomaan, otti Perin paidan ja meni vaatehuo-neeseensa. Hänen oli vieläkin vaikea käsittää, että Per asui hänen luonaan. Vaikka se olikin tilapäistä, hän ei ollut kos-kaan aikaisemmin päästänyt ketään niin lähelle. Vain Danilo oli kerran majoillut hänen asunnossaan ja tehnyt siitä idioot-timaisen piilopaikkansa. Jana oli vihannut Danilon läheisyyt-tä, mutta tämä oli uhannut paljastaa hänet Perille, ellei hän olisi antanut tämän jäädä.

Danilo tiesi kaiken Janan verisestä menneisyydestä. Janan tavoin hänelläkin oli niskassaan nimi: *Hades*. Kuoleman ju-mala. He kaksi olivat ainoat, jotka olivat selviytyneet hengissä saarella vietetystä ajasta. Danilo tiesi liiankin hyvin, miten tär-

keää Janan oli pitää heidän yhteinen menneisyytensä salassa, ja tämä oli käyttänyt sitä hyväksi monta kertaa.

Jana ripusti Perin paidan vaatepuulle. Syndikaatti oli kaadettu kauan sitten, mutta Jana oli koulutettu tappamaan, hän oli tappanut, ja tappajan refleksit toimivat edelleen. Sitä hän ei kuitenkaan voisi koskaan kertoa Perille.

Kännykkä soi makuuhuoneessa. Oli ehkä kliseistä tässä yhteydessä, Jana mietti mennessään vastaamaan, mutta hän ei pelkästään pelännyt sitä, että Per yrittäisi selvittää totuuden villoista ja hänen verisestä taustastaan. Samaan aikaan hänen sisintään kalvoi suru siitä, ettei Per ollut vielä koskettanut hänen niskaansa.

* * *

Poliisitalon neuvotteluhuoneen ovi avautui. Henrik käänsi päätään ja näki Janan astuvan sisään. Jana tervehti nyökkäyksellä tutkintaryhmää, joka oli kokoontunut pöydän ääreen, ja istuutui sitten itsekin.

”Vähän aikaa sitten kolmekymmentäkahdeksanvuotias Evan Berger löydettiin vakavasti loukkaantuneena autostaan Bjällbrunnassa”, Gunnar Öhrn aloitti. ”Hänen tilansa on vakava muttei hengenvaarallinen, ja häntä leikataan parhaillaan.”

Tutkinnanjohtajan otsa oli rypyssä, ohuet hiukset oli kamattu sivulle, ja v-aukkoinen pusero oli melkein samaa oranssin sävyä kuin iltataivas ikkunan takana. Pöydän ympärillä istuivat myös Mia ja it-rikostutkija Ola Söderström. Rikospaikatutkija Anneli Lindgren kuului niin ikään tiimiin, mutta Henrik tiesi, että tällä oli täysi työ tutkia autoa onnettomuuspaikalla.

”Onko meillä mitään käsitystä, mitä olisi voinut tapahtua?” Jana kysyi.

”Ei”, Gunnar vastasi, ”mutta koska hänellä oli syvä pistohaava keskivartalossa, tapausta tutkitaan törkeänä pahoinpitelynä tai murhayrityksenä.”

”Onko löytynyt mitään johtolankoja?” Jana jatkoi.

Gunnar pudisti päätään.

”Olemme tutkineet Evanin asunnon Enebyssä, eikä sieltä löytynyt jälkiä tappelusta tai muusta väkivallasta”, hän selitti.

”Entä autosta tai sen ympäriltä?”

Henrik kääntyi katsomaan Janaa. He olivat tehneet monta vuotta yhdessä töitä, mutta eivät olleet koskaan oikeastaan oppineet tuntemaan toisiaan. Siitä ei ollut kauankaan, kun Henrik oli epäillyt Janan olevan syyllinen Vrinnevin metsästä löytyneiden kolmen miehen murhaan. Tapaus oli nyt ratkennut, mutta häpeä siitä, että hän oli ikinä epäillyt Janaa, ei ollut kadonnut.

”Ei mitään ilmiselvää”, hän sanoi. ”Mutta autoa ja sen ympäristöä tutkitaan parhaillaan ja veriset vaatteet on lähetetty labraan analysoitavaksi.”

”Entä onko motiivista mitään käsitystä?” Jana kysyi.

”Yleensä puukotuksissa kysymys on eskaloituneesta riidasta. Evanilla oli lisäksi puserossa useita veritahroja, joita hänen vammansa ei selitä. Se veri on todennäköisesti jonkun toisen”, Henrik selitti.

”Onko auto-onnettomuudella silminnäkijöitä?” Jana jatkoi.

”Ei vielä”, Gunnar vastasi. ”Tiellä on melko vähän liikennettä, ja se vie vain muutamaan yksittäiseen taloon.”

”Hänen Enebyn-asuntonsa ja Bjällbrunnan onnettomuuspaikan välillä on matkaa yli kymmenen kilometriä. Mitä hän teki siellä – puukotettuna?” Mia pohti.

”Hyvä kysymys”, Gunnar sanoi ja siveli leukaansa. ”Alueella tehdään luonnollisesti ovikysely.”

”Olen pyytänyt hänen puhelimensa puhelu- ja tekstiviestitietoja, ja olemme jo alkaneet tutkia niitä. Jos puhelin on ol-

lut päällä, meidän pitäisi saada viimeisimmät sijainnit matkpuhelinverkosta”, Ola lisäsi.

Henrik nyökkäsi it-tutkijalle hyväksyvästi. Ola oli intohimoinen ja taitava rikostutkija, joka vietti päivänsä tietokoneen ääressä metsästäen virtuaalijohtolankoja, ja hänellä oli säästä ja vuodenajasta riippumatta aina keltainen pipo päässään.

”Sairaalan henkilökunnan mukaan Evan jää henkiin, joten toivottavasti hän voi itse kertoa meille, mitä on tapahtunut”, Mia sanoi.

”Mutta hän on vakavasti haavoittunut”, Jana huomautti. ”Jos oletamme, että hän on riidellyt jonkun kanssa, puukottaja on itsekin voinut loukkaantua yhteenotossa. Sen vuoksi meidän pitäisi selvittää, onko joku toinen mennyt ensiapuun samankaltaisten vammojen vuoksi.”

”Selvitän senkin”, Ola lupasi.

”Ja jotta pääsemme tutkinnassa eteenpäin: onko Evanilla ketään läheistä, joka voisi auttaa meitä selvittämään, kuka olisi voinut käydä hänen kimppuunsa?” Jana kysyi.

Gunnar risti kätensä pöydälle.

”Evanilla on kaksi lasta aiemmasta parisuhteesta: Lucas, kahdeksantoista vuotta, ja Linn, kuusitoista. Hänellä ei ole sisaruksia ja hänen vanhempansa ovat kuolleet. Hänen nykyinen tyttöystävänsä on Katrina Lindberg, joka on sairaalassa hänen kanssaan. Ehkä kuulustelemme Katrinoa vasta sitten kun tiedämme, miten Evanin leikkaus on sujunut. Sillä aikaa sinä, Henrik, voit pitää huolta pojastasi.”

Gunnar katsoi Henrikiä kulmiaan kohottaen.

”Felix pärjää kyllä, Emma on kotona hänen kanssaan”, Henrik vastasi. ”Ja Katrina saattaa tietää jotain, mikä voisi ohjata tutkintaa eteenpäin.”

Mia nyökkäsi.

”Olen samaa mieltä”, hän komppasi.